

“KORKMA ALLAH SENİ BU ZALİMDEN KORUYACAK!”

Çoğunuzun bildiği bir hikâye ama ben yine hatırlatmış olayım. Eski İran şahlarından Feridun bir gün sokakta gördüğü güzel bir kadına âşık olur. Sarayına getirilmesi için de adamlarına emir verir. Şah'ın böyle edebe uygun olmayan bu davranışı, ülkede kargaşaya sebep olacağı için Baş Vezir der ki “ Efendimiz bu kadın bir marangozla evlidir. Bu emriniz hasımlarınızı harekete geçirir, ortalığı fitne ve fesada boğarlar. En iyisi siz kocasına bir iş verin, yapamayınca da vurdurun. İşte o zaman da kadın dul kalır, siz de muradınıza ererseniz.”

Baş Vezirin bu fikri hükümdarın aklına yatar. Ve marangozu derhal huzuruna çağırarak abanoz ağacından süslü ve işlemeli yirmi tane sandık yapmasını ve bu işi de on gün içinde bitirmesini emreder. Aksi takdirde boynunun vurulacağını söyler. Heyhat yirmi sandığı on günde yapması mümkün değildir. Çünkü sandığın malzemesi olan abanoz ağacını Hindistan'dan temini mümkün değildir. Başına gelecek felaketi hisseden zavallı adam büyük bir üzüntü ve keder içinde evine döner. Onu böyle kederli gören hanımı, niçin üzüntülü olduğunu sorunca şahın teklifini ve emrini söyler “ Bu emri yerine getiremezsem yarın başım vurulacak. Hâlbuki böyle kısa bir süre içinde sandıkların yapılması mümkün değildir. Çünkü sandıkların ağacını bu süre içinde Hindistan'dan getirtmem mümkün değildir. Onun için ölümüm kesin!” der.

Hanımı adamcağızı teselli eder ve şöyle konuşur. “ Sen bu zamana kadar temiz hayat yaşadın. Helali, haramı birbirinden ayırdın, bize haram lokma yedirmedi. Üstelik hayır hasenat sahibi bir insansın. Kimseye de zulmetmedi. Korkma, Allah seni bu zalimin zulmünden koruyacaktır!”

Günler geçtikçe marangozun korkusu da artmaya başlar. Dua üstüne dua eder. “ On gün sonra öleceğim” deyince karısı “Telaşlanma on gün uzun bir zamandır. Bu on gün içinde kim ölür, kim kalır belli olmaz” şeklinde konuşur.

Derken sandıkların teslim günü gelir çatar. Oysa marangoz çivi bile çakmamıştır. Çünkü sandıkların ağacını temin edememiştir. Hanımına son bir hasretle bakıp “ Buluşmak mahşere kaldı” demeye hazırlanırken, aniden kapı şiddetle çalınır. Saraydan gelen memurları gören marangozun dizlerinin bağı çözülür, elleri titremeye başlar. Büyük bir korku içinde titrek bir sesle “ sandıkları yapamadım” diye mırıldanır. Saray memurlarından biri şöyle der: “ Bırak şimdi sandıkları, şah sabaha karşı öldü. Ona hemen bir tabut yapacaksın!”

Ölümden bahsetmişken Nasrettin hocamızı da işin içine katmamak mümkün mü? Hocamıza sormuşlar: “ Hocam cenaze kabristana götürülürken tabutun sağında yürümek mi daha sevaptır, yoksa solunda yürümek mi daha faziletlidir?” Kıvrak zekâlı Hocamız hiç düşünmeden şu cevabı vermiş: “ İçinde bulunmayın da neresinden yürürseniz yürüyün!” Hocamızın esprili cevabı bir tarafa, eninde sonunda hepimiz herkes bu tabutun içine gireceğiz ve ebediyet yolculuğuna çıkacağız. Zaten dikkat ederseniz bütün hayatımızın bir nevi tabut içinde geçtiğini görürsünüz. Karanlık ve dar bir mekan olan ana karnından kurtulur kurtulmaz gözümüzü bambaşka bir alemde açıyoruz. Dertleriyle, sıkıntılarıyla, savaşlarıyla üst üste gelen felaketleriyle koca dünya, bizim için adeta büyük bir tabut haline geliyor. Dolayısıyla en son bineceğimiz tahtadan kayığın (Tabutun) bizi fazla ürkütmemesi gerekiyor. Zaman zaman eşimizin, dostumuzun mahalle komşumuzun cenazelerinde omuz verdiğimiz tabutun içine biz de mecburen gireceğiz. Tıpkı marangozun eşi için muradına eremeyen İran Şahı Feridun gibi. Daha kim gibi? İyi ve yanlış davranışlarıyla şarkılara güfte ve beste olan:

“Hani Karun malı gitmiş./ Hani Lokman canı gitmiş./ Hani Cengiz şanı gimiş./ Yalan dünya yalan imiş./ Hani Cengiz şanı gitmiş./ yalan dünya yalan imiş.”

Yalan dünyanın fani süsleri ve güzellikleri gözümüzü perdelemesin. Özel uçağı ile, özel yatı ile son model Mercedes arabasıyla seyahat edenler bir gün sessiz gemiye bineceklerini de asla unutmasınlar, saraylarda, akıllı evlerde, yumuşak koltuklarda oturanlar da dar bir mekana gireceklerini hatırlarından çıkarmasınlar.

Yazımı ünlü şair rahmetli Necip Fazıl'ın bir şiiriyle bitirmek istiyorum.

Tahtadan yapılmış bir uzun kutu, / Baş tarafı geniş, ayakucu dar.

Çakanlar bilir ki, bu boş kutu,/ Yarın kendileri dolduracaklar.

Her yandan küçülen bir oda gibi,/Duvarlar yanaşmış, tavan alçalmış,

Sanki bir taş bebek kutuda gibi,/ Hayalim, içinde uzanmış kalmış

Cılız vücuduma tam görünse de ,/ İçim, bu dar yere sığılmaz diyor

Geride kalanlar hep dövünse de,/ İnsanlar birer birer yine giriyor.

Ölenler yeniden doğarmış, gerçek,!/ Tabut değildir bu, bir tahta kundak.

Bu ağır hediye kime gidecek,/ Çakılır çakılmaz üstüne kapak

Not Köşe yazarımız Kadir Keskin Turgutlu KOCATÜRK Koleji'nin Genel Koordinatörü Efsanevi eğitimci Sayın Tahsin Bozkurt'un davetiyle Kocatürk Koleji öğrencileriyle beraberdi.